

POSTANOWIENIE

10 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 10 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J. O., A. O.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 19 czerwca 2023 r., I ACa 1488/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Bank spółki akcyjna w W. na rzecz J. O. i A. O. 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia Bank spółce akcyjnej w W. do dnia zapłaty tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Toruniu zasądził od pozwanej Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów A. O. i J. O. kwotę 248.423,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty (pkt 1); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz orzekł o kosztach procesu.

Wyrokiem z 19 czerwca 2023 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku, zaskarżając go w całości. Skarżący na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na:

1. istotne zagadnienie prawne, które nie zostało wyjaśnione w doktrynie oraz orzecznictwie, a którego rozstrzygnięcie pozostaje konieczne nie tylko dla prawidłowego rozpoznania niniejszej sprawy, ale także innych podobnych spraw (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), polegające na potrzebie przesądzenia, czy w przypadku uznania przez sąd, iż klauzule przeliczeniowe, uprawniające Bank do przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w walucie obcej na walutę krajową, na potrzeby wypłaty kredytu oraz ustalenia wysokości rat kredytu spłacanych przez kredytobiorcę, zawarte w treści umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, spełniają kryteria uznania ich za niedozwolone postanowienia umowne, a umowa nie może być dalej wykonywana w skutek stwierdzenia abuzywności jej postanowień, sąd winien stwierdzić jej upadek na podstawie art. 385¹ § 1 k.c., jako samodzielnej podstawy prawnej oraz czy dopuszczalnym jest w takiej sytuacji ustalenie bezwzględnej nieważności umowy na podstawie art. 58 § 1 k.c.;
2. istotne zagadnienie prawne, które nie zostało wyjaśnione w doktrynie oraz orzecznictwie, a którego rozstrzygnięcie pozostaje konieczne nie tylko dla prawidłowego rozpoznania niniejszej sprawy, ale także innych podobnych spraw (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a które polega na potrzebie rozstrzygnięcia, czy konsument, będący stroną umowy kredytu denominowanego, jest obarczony nieograniczonym ryzykiem deprecjacji waluty polskiej w stosunku do waluty obcej, która w konsekwencji może skutkować wzrostem wysokości raty i salda zadłużenia z tytułu zaciągniętego kredytu w przeliczeniu na PLN, w sytuacji gdy na podstawie postanowień umownych obowiązujących od samego momentu jej zawarcia, przysługuje mu prawo do przewalutowania kredytu na walutę krajową, w której uzyskuje wynagrodzenie, a podjęcie decyzji, co do skorzystania z przedmiotowego prawa nie jest uzależnione od

wyrażenia przez bank jakiejkolwiek zgody bądź uiszczenia na rzecz kredytodawcy dodatkowego wynagrodzenia, co pozwoliłoby na całkowite wyeliminowanie ryzyka walutowego związanego z zawartą umową kredytu denominowanego, a tym samym, czy zasadnym jest przyjęcie, że w sytuacji zawarcia przez konsumenta z bankiem umowy kredytu denominowanego do waluty obcej, na mocy której konsument w dowolnie wybranym przez siebie momencie może dokonać przewalutowania kredytu do waluty krajowej, dochodzi do ukształtowania postanowień umowy, który skutkuje naruszeniem dobrych obyczajów i interesu konsumenta w stopniu rażącym oraz naruszeniem zasad współżycia społecznego;

3. istotne zagadnienie prawne, które nie zostało wyjaśnione w doktrynie oraz orzecznictwie, a którego rozstrzygnięcie pozostaje konieczne nie tylko dla prawidłowego rozpoznania niniejszej sprawy, ale także innych podobnych spraw (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a które polega na potrzebie rozstrzygnięcia, kiedy staje się wymagalne roszczenie konsumenta o zapłatę kwot uiszczonych tytułem wykonania umowy kredytu, której nieważność została stwierdzona przez sąd, z uwagi na istnienie w treści stosunku prawnego postanowień uznanych za niedozwolone, zważywszy, że ze stanowiska prezentowanego przez Sąd Najwyższy wynika, iż w takim przypadku, każdej ze stron nieważnej umowy kredytu przysługują odrębne roszczenia o zwrot świadczeń pieniężnych, spełnionych w jej wykonaniu dopiero wtedy, gdy umowa stanie się trwale bezskuteczna, a stan ten powstaje w chwili, gdy należycie poinformowany konsument wyrazi zgodę na związanie niedozwolonymi postanowieniami umownymi albo zgody tej odmówi, natomiast skuteczność oświadczeń kredytobiorcy zależy od tego, czy został on uprzednio należycie poinformowany o konsekwencjach stwierdzenia abuzywności postanowień, która to czynność, w myśl orzecznictwa TSUE, zostać winna dokonana przed sądem.

W odpowiedzi powodowie wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewniać jednolitość orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny.

W przepisach kodeksu postępowania cywilnego skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń, wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2023 r., I CSK 6201/22).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze. Chodzi więc o zagadnienie prawne, które będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej skargi kasacyjnej, lecz także dla praktyki sądowej w ogólności. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne, prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i

wskazać, czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury. Istotnym zagadnieniem prawnym - w rozumieniu tego unormowania - jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

W dacie orzekania o przyjęciu niniejszej skargi do rozpoznania, sformułowanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu nie można już przypisać takiej kwalifikacji.

W uchwale pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 wyjaśniono m.in., że w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego, odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej, stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej, wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów. Ponadto Sąd Najwyższy przesądził także, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego, umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie. Jeżeli w wykonaniu umowy kredytu, która nie wiąże z powodu niedozwolonego charakteru jej postanowień, bank wypłacił kredytobiorcy całość lub część kwoty kredytu, a kredytobiorca dokonywał spłat kredytu, powstają samodzielne roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia na rzecz każdej ze stron. Jeżeli umowa kredytu nie wiąże z powodu niedozwolonego charakteru jej postanowień, nie ma podstawy prawnej do żądania przez którąkolwiek ze stron odsetek lub innego wynagrodzenia z tytułu korzystania z jej środków pieniężnych w okresie od spełnienia nienależnego świadczenia do chwili popadnięcia w opóźnienie co do zwrotu tego świadczenia. Bieg roszczenia banku o zwrot kwot wypłaconych z tytułu kredytu rozpoczyna się co do zasady od dnia następującego po dniu, w którym kredytobiorca zakwestionował względem banku związanie postanowieniami umowy. Należy z tego wywieść wniosek, że

wymagalność roszczeń kredytobiorcy o zwrot nienależnego świadczenia może się rozpocząć w tej samej dacie. W szczególności do rozpoczęcia tej wymagalności nie jest konieczne złożenie przez kredytobiorcę żadnego sformalizowanego oświadczenia przed odpowiednim organem, a przyjęcie konieczności złożenia takiego oświadczenia pozostawałoby w sprzeczności z jednolitym orzecznictwem TSUE.

Sąd Najwyższy rozpoznając niniejszą sprawę jest związany podjętą uchwałą (art. 88 ustawy o SN).

Powołane przez skarżącego przepisy były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. np. uchwała SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56; wyroki SN: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; podobnie w orzecznictwie TSUE zob. wyroki: z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Kásler i Káslerné Rábai, pkt 49-50; z 26 lutego 2015 r., C-143/13, Matei, pkt 54; z 23 kwietnia 2015 r., C-96/14, Van Hove, pkt 33; z 20 września 2017 r., C-186/16, Andriuc i in., pkt 35; z 14 marca 2019 r., C-118/17, Dunai, pkt 48; z 3 października 2019 r., C-260/18, Dziubak, pkt 44).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu denominowanego w walucie obcej, umowa ta nie może wiązać stron w pozostałym zakresie ani jako kredyt złotówkowy (z oprocentowaniem obliczanym na podstawie wskaźnika LIBOR/SARON), ani jako tzw. kredyt czysto walutowy. W szczególności bowiem wskazuje się, że utrzymanie takiej umowy jako kredytu czysto walutowego prowadziłoby do niedopuszczalnego zniekształcenia woli stron, która ukierunkowana była od początku na wypłatę kredytu w walucie krajowej (por. wyroki SN: z 10 maja 2022 r., II CSKP 694/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22 i II CSKP 405/22; z 20 maja 2022 r., II CSKP 713/22 i II CSKP 943/22; z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22, i z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22). Ponadto podniesione kwestie były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego (w odniesieniu do art. 385¹ k.c. w kontekście dyrektywy 93/13 zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18;

z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22).

W uchwale z 28 kwietnia 2022 r. (III CZP 40/22, OSNC 2022, Nr 11, poz. 109) Sąd Najwyższy jednoznacznie wyjaśnił, że postanowienie umowne, uzależniające wysokość świadczenia od swobodnego uznania jednej ze stron, jest sprzeczne z naturą (właściwością) stosunku prawnego. Jeżeli bank miałby w ten sposób określać wysokość własnego świadczenia (co występuje w przypadku kredytów denominowanych), takie zastrzeżenie godzi w istotę zobowiązania. Sprzeczność z naturą stosunku zobowiązaniowego w tym przypadku polega na wprowadzeniu do jego treści elementu nadrzędności jednej ze stron i podporządkowania drugiej, co jest obce stosunkom zobowiązaniowym oraz stosunkom prywatnoprawnym w ogólności.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(NM)

[ms]